

[Elisabeth Bruun Olesen]

Vi holder fast på, at dyrtidsreguleringen er og bliver den mest solidariske form for lønpolitik, der findes. Den sikrer de lavestlønnede relativt mest, idet den udbetales med et ens beløb til alle og således har en lønudjævrende effekt. Det er inden for de traditionelt svagere områder, f.eks. kvindeområderne, der har været den dårligste tradition for at bruge løfteparagraffen. Det er også her, der har været den laveste faglige aktivitet. Også for lærlingene og ungarbejderne vil en smadring og en lemlæstelse af dyrtiden være katastrofal. Når SiDs formand nu har sagt: fuld dyrtid, så siger vi: det er bare helt fint, men lad os se, når det gælder, lad os se, når det kommer til realiteterne. Vi glemmer ikke, at fagbevægelsens egne ledere ofte har accepteret amputation af dyrtidsordningen.

For os handler solidarisk lønpolitik ikke om, at de højestlønnede arbejdere holder igen i en misforstået solidaritet om, at der skulle være en lønkage af en vis størrelse. Lønglidningen skal holdes i gang, også i solidaritet med de lavestlønnede for at hive dem op. Jeg tør vædde på, for at komme med et lidt banalt eksempel, at selv om typograferne sagde nej tak til lønforbedringer i solidaritet med fiskeindustriens kvinder, så ville bladudgiverne ikke sende de sparede lønomkostninger derover i en gavepakke. Tværtimod handler, som jeg sagde før, en solidarisk lønpolitik om, at de højestlønnede og de, der har tradition for faglig aktivitet, fører an i en kamp. Det smitter jo også af på det offentlige område ved taktreguleringen.

Om taktregulering vil jeg pointere, at den ikke er solidarisk på samme måde som dyrtiden. I dag er den nemlig fastlagt som en procentsats af lønnen, det vil sige, at de højestlønnede får mest. VS mener derfor, at taktreguleringen skal ændres, således at den bliver med ens kronestigning til alle. Vi går ind for en 100 pct. taktregulering, men med ens dækning til alle. Bevaring af taktreguleringen er ikke på lang sigt en offensiv parole, idet systemet bygger på kompensation for lønglidning på det private arbejdsmarked, fordi tjenestemænd ikke har aktionsret. Vi ønsker, at dette område skal have aktionsret.

Som jeg sagde, er taktreguleringen i dag en vigtig del af de offentligt ansattes forsvar for reallønnen, og derfor skal den kraftigt forsvares. Det vil de offentligt ansatte også. Det viste de i går ved de store demonstratio-

ner, der samlede et fantastisk antal. Det viser, at der gærer en utilfredshed, og vi ønsker ikke, at den utilfredshed skal kanaliseres ind i ansvarlighed, ind i en mere moderat indkomstpølitisk linje. Vi mener tværtimod, at den skal bruges til at samle offentligt ansatte og ansatte på det private arbejdsmarked i en fælles kamp mod indkomstpølitikken.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti har altid udtalt sig positivt om indkomstpølitik, og vi har også vist det ved forskellige lejligheder, senest i 1979.

Med henvisning til det, jeg nævnte, da lovforslaget var til første behandling, skal jeg blot sige, at det, der er fremkommet under udvalgsbehandlingen, hvor ministeren har fremsat ændringsforslag til lovforslaget, kan vi støtte.

Hvad angår problemerne omkring demonstrationerne, som der har været talt en del om her i dag, er det vores opfattelse i kristeligt folkeparti, at organisationerne og deres ledere jo har stået i spidsen for disse ting, men at der faktisk er en ganske stor forståelse for regeringens politik og regeringens indgreb på dette område ude i befolkningen. Derfor kan vi naturligvis støtte regeringens politik fuldt ud, og de ændringsforslag, ministeren har fremsat her, finder vi gode. Vi kan ikke støtte fremskridtspartiets ændringsforslag.

Lindenskov (S):

I sin åbningstale nævnte statsministeren i afsnittet vedrørende Færøerne, at det ville bero på den økonomiske situation i Danmark, hvordan tilskud til Færøerne ville komme til at forme sig. Jeg kan næsten ikke se andet, end at det, der er ved at ske vedrørende den sag, der nu er til behandling, er et led i regeringens økonomiske politik, også vedrørende Færøerne.

Jeg vil bestemt hævde, at det, der vil ske, hvis denne lov bliver vedtaget, kommer til at gå ud over nogle ganske bestemte grupper på Færøerne, nemlig de funktionærer og de statsansatte, der kommer til at blive berørt af denne lov, og det vil selvfølgelig medføre en betydelig forringelse for disse grupper. Statsansatte på Færøerne føler sig ramt i dobbelt forstand af de indgreb, der nu skal foretages.